

China, de Ucraína a Gaza

Descrición

O primeiro a considerar é que, en efecto, China é unha gran potencia económica, comercial e ata tecnolóxica, pero noutros ámbitos (político, seguridade, estratégico) é moito o que aínda lle falta por percorrer para trascender as actuais asimetrías. Por outra banda, importa sinalar as diferenzas de principios e de políticas. O enfoque das relacións internacionais por parte de China está moi afastado da premisa daqueles que postulan a idea de “lograr a paz a través da forza”. Pola contra, segue teimando na idea de “lograr a paz a través do desenvolvemento”. É por iso que a carta de presentación preferente de China en todo o mundo son os portos, as estradas, as fábricas, e non as bases militares ou os acordos de defensa. A economía é a punta de lanza da súa estratexia internacional e por iso tamén aspira a construír relacións con socios e non con aliados.

En canto aos principios, importa referir: a soberanía, entendida en sentido amplo, é dicir, tanto afecta ao marco físico como ao sistema político ou económico; a integridade territorial: China, por exemplo, non recoñeceu a anexión de Crimea por parte de Rusia e non recoñeceu a anexión de Gaza por parte de Israel; a seguridade compartida, non dun país a expensas de outro, un factor moi presente en ambas as dúas guerras que nos preocupan; a plasmación de consensos alargados que faciliten as solucións políticas e diplomáticas; o outorgamento á ONU dun papel referencial para a lexitimidade dos acordos.

Este esqueleto inspira as actitudes de China ante as guerras en Ucraína e Gaza. Os 12 puntos para unha solución política (2023) e o coliderado con Brasil no caso de Kiev, ou o acordo de reconciliación labrado coas faccións palestinas, Fatah e Hamas, en 2024, apuntan nesa dirección, apuntando a condición preferente de país mediador, reforzado co sinalamento de enviados especiais para ambos os dous conflitos como Li Hui e Zhai Jun, diplomáticos experimentados. China, reitera, non creou estes problemas, responsabilizando a outros actores, pero non lle importa entrar na solución. A dificultade radica en que non secunda exactamente as teses occidentais aínda que existe unha ampla marxe para a converxencia. A iniciativa mediadora é un aspecto central no seu discurso estratégico pero non goza de espazo suficiente para abrirse camiño. Washington segue a ser un actor determinante nestas crises, fronte a unha presenza moi recente de China nestes escenarios.

Estabilidade, unha palabra maior

Tanto en Oriente Medio como en Europa, China ten importantes intereses económicos que protexer, cousa que afronta cunha orientación de longo prazo. Esa perspectiva xustifica un compromiso firme coa estabilidade. Trátase en conta que China é un dos maiores socios comerciais da práctica totalidade dos países do mundo. Para manter a súa economía, necesita importar enormes cantidades de enerxía e materias primas, e exportar os seus produtos manufacturados. As crises rexionais, como as de Ucraína ou Oriente Medio, interrompen as cadeas de subministración, afectan os prezos da enerxía e crean incerteza nos mercados, prexudicando directamente a economía chinesa.

Proxectos como a Iniciativa da Franxa e a Ruta, buque insignia da polÃtica exterior chinesa, implican investimentos masivos en infraestruturas en mÃis de 150 paÃses. Estes investimentos teÃ±en un risco moi alto en entornos inestables. Polo tanto, China ten un interese directo en promover a estabilidade nas rexións onde inviste para protexer os seus activos e garantir un retorno do investimento.

A estratexia declarada de China Ã© lograr un ascenso pacÃfico. Isto significa aumentar a sÃªa influencia global sen desencadear conflitos importantes nin alentar unha coalición liderada por Estados Unidos na sÃªa contra. Apoiar abertamente cambios forzados nas fronteiras ou tomar partido en conflitos rexionais irÃa en contra desta estratexia e xerarÃa unha inestabilidade que prexudicarÃa os seus intereses.

China promove unha orde internacional multipolar (con varios centros de poder, non sÃ³ os Estados Unidos) baseada no respecto Ã soberanía e a non interferencia. AÃnda que esta postura Ãs veces Ã© flexible en teorÃa, a inestabilidade adoita levar Ã intervención externa, algo que China rexeita por principio e porque poderÃa aplicarse aos seus asuntos internos (como TaiwÃn, Xinjiang e o TÃbet).

A estabilidade Ã© a base sobre a que constrÃe toda a sÃªa estratexia nacional e internacional. A nivel interno, Ã© a condición para o crecemento econÃmico e a lexitimidade do Partido Comunista. O proxecto do PCCh baséase en garantir a prosperidade continua e o fortalecemento do paÃs. Isto require un crecemento econÃmico sostido. O crecemento, Ã sÃªa vez, depende dun ambiente extremadamente estable: estabilidade social, polÃtica e financeira. Calquera interrupción (conflito, sancións, inestabilidade) considÃrase unha ameaza directa.

A nivel internacional, Ã© un requisito previo para a sÃªa continua prosperidade econÃmica (comercio, enerxÃa), para o Ãxito dos seus megaproxectos como a Franxa e a Ruta e para o seu ascenso global sen provocar confrontación directa.

Por esta razón, en crises como as de UcraÃna ou Oriente Medio, a postura da China sempre semella cautelosa, ambigua e centrada en chamadas ao diÃlogo e Ã paz. Isto non se debe (sÃ³) ao idealismo pacifista, senÃ³ a un pragmatismo profundamente arraigado: a inestabilidade en calquera parte do mundo representa unha ameaza directa ou indirecta para os intereses fundamentais da China.

APARTADOSTEMATICOXEOGRAFICOS

China e o mundo chinÃs

ETIQUETAS

Israel UcraÃna Gaza Palestina China

INVESTIGACION

Relações Internacionais e GeopolÃtica ObservatÃrio da PolÃtica Chinesa

Data de creaciÃo

Outubro 10, 2025

Metacampos

Autoria : 3717

Subtítulo : Artigo orixinalmente publicado no Faro de Vigo, 5 de outubro do 2025